

200701766/1.

Datum uitspraak: 3 juli 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede namens hun minderjarige
kinderen, en
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/15682, 05/20501 en
05/15684 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van
12 februari 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 22 maart 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan appellanten verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 12 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Desgevraagd heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 22 mei 2007 de aan het individuele ambtsbericht van 4 maart 2004 ten grondslag liggende stukken overgelegd en op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van bepaalde gedeelten daarvan.

Op 4 juni 2007 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

Bij onderscheiden brieven van 6 juni 2007 en 15 juni 2007 hebben de Staatssecretaris van Justitie en appellanten toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, verleend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

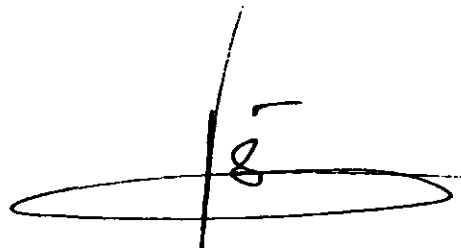
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2007

248-523.

Verzonden: 03 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 05/15682 BEPTDN/BE
Awb 05/20501 BEPTDN/BE
Awb 05/15684 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
eiser 1,

geboren op
eiseres,
mede namens hun minderjarige kinderen,
IND dossiernummer 0009.10.8019,

geboren op
eiser 2,
IND dossiernummer 0009.10.8021,
allen van Iraanse nationaliteit,
hierna samen te noemen eisers,
gemachtigde: mr. G. Tuenten, advocaat te Apeldoorn;

tegen

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
voorheen de Minister voor vreemdelingenzaken en integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. E.A. Lukkien, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 10 september 2000 hebben eisers een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze aanvragen zijn onherroepelijk afgewezen met de ongegrondverklaring van de beroepen tegen de besluiten van verweerder van 31 januari 2002 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Maastricht, bij uitspraak van 26 juli 2002, verzonden op 12 augustus 2002 (Awb 02/15061, Awb 02/15068 en Awb 02/15074).

Op 8 juli 2003 hebben eisers een herhaalde aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Op 10 juli 2003 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvragen bekend gemaakt. Eisers hebben de mogelijkheid gehad om hierop te reageren met een zienswijze, doch hebben van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt. Bij afzonderlijke besluiten van 11 juli 2003 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Bij brief van 11 juli 2003 is daartegen beroep ingesteld (Awb 03/38302, Awb 03/38304 en Awb 03/38306). Bij uitspraak van 30 juli 2003 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, de beroepen ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak hebben eisers op 6 augustus 2003 bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) hoger beroep ingesteld. Bij uitspraak van 29 oktober 2003 heeft de ABRS het hoger beroep van eisers gegrond verklaard, de uitspraak van 30 juli 2003 vernietigd, de beroepen van eisers van 11 juli 2003 gegrond verklaard en de bestreden besluiten van 11 juli 2003 vernietigd.

Op 16 januari 2004 heeft verweerder een nieuw besluit ten aanzien van eisers genomen, waarbij de aanvragen worden ingewilligd en eisers in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, met ingang van 8 juli 2003, geldig tot 8 juli 2006.

Op 4 maart 2004 heeft verweerder een individueel ambtsbericht (DPV/AM-U040129.0067) uitgebracht met betrekking tot de door eiser 1 en eiser 2 bij hun asielaanvraag overgelegde documenten.

Op 20 april 2004, verzonden op 23 april 2004, heeft verweerder een voornemen uitgebracht inhoudende dat verweerder voornemens is de verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd in te trekken. Bij brief van 14 juli 2004, aangevuld bij schrijven van 10 augustus 2004, 17 augustus 2004, 10 september 2004, 5 november 2004 en 10 december 2004, hebben eisers hierop hun zienswijze gegeven. Bij besluit van 22 maart 2005 heeft verweerder de aan eisers verleende verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Op 8 april 2005, aangevuld met gronden van 4 mei 2005 en 19 oktober 2005, is daartegen door eisers afzonderlijk beroep ingesteld. Op 23 november 2005 is een verweerschrift ingediend.

De beroepen zijn ter zitting van 21 december 2005 behandeld. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M. van der Salm, ambtenaar ten departemente.

Bij uitspraak van 6 januari 2006 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, bepaald dat het vooronderzoek in de zaak wordt heropend teneinde de rechtbank in staat te stellen kennis te nemen van de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht van 4 maart 2004 (DPV/AM-U040129.0067).

Op 6 januari 2006 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, op grond van artikel 8:45, eerste lid, Awb de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht de stukken die aan het individuele ambtsbericht ten grondslag liggen aan deze rechtbank te doen toekomen.

Bij brief van 10 januari 2006 heeft de Minister van Justitie aan de rechtbank toestemming verleend als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, Awb.

Op 19 januari 2006, ontvangen op 23 januari 2006, heeft de Minister van Buitenlandse Zaken aan het verzoek van de rechtbank voldaan. Daarbij heeft de Minister de rechtbank

onder het bepaalde in artikel 8:29, eerste lid, Awb meegedeeld dat van bepaalde, nader aangeduide passages in deze stukken, uitsluitend de rechtbank kennis zal mogen nemen.

Bij brief van 31 januari 2006 hebben eisers de rechtbank toestemming verleend voor kennisneming van de onderliggende stukken zoals bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, Awb.

Op 21 februari 2006 hebben eisers hun beroepen van 8 april 2005 nader aangevuld.

Bij uitspraak van 22 maart 2006 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, op grond van artikel 8:29, derde lid, Awb bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aangeduide passage in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht beperkt gerechtvaardigd is.

Op 18 april 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken aan de rechtbank medegedeeld dat hij genooddaakt is de toestemming te onthouden aan verdere demaskering van de eerste bladzijde van het onderzoeksverslag van 22 februari 2004, waartoe de rechtbank heeft besloten, en verzocht om terugzending van de betreffende bladzijde.

Bij brief van 23 mei 2006 geeft de Minister van Justitie nogmaals de rechtbank, conform artikel 8:29, vijfde lid, Awb, toestemming om mede op grond van de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht van 4 maart 2004 uitspraak te doen in deze zaak, met uitzondering van de eerste bladzijde van het onderzoeksverslag van 22 februari 2004.

Bij brief van 29 mei 2006 hebben eisers eveneens nogmaals de rechtbank toestemming verleend als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, Awb. Eisers hebben in vorengenoemde brief aangegeven dat zij niet toestaan dat verweerder alsnog toestemming onthoudt voor kennisname van pagina 1 van het onderzoeksverslag. Eisers verzoeken voorts de rechtbank mede kennis te nemen van pagina 1 van het onderzoeksverslag, de pagina niet aan het ministerie van Buitenlandse Zaken (BuiZa) te retourneren en ervoor zorg te dragen dat eisers alsnog van de genoemde pagina kennis kunnen nemen.

De beroepen zijn ter zitting van 22 november 2006 behandeld. Eisers zijn daarbij verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verweerder heeft de verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd ingetrokken op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 en heeft daaraan het volgende ten grondslag gelegd. De enige reden dat aan eisers vorengenoemde vergunning was verleend, is gelegen in het feit dat het onderzoek naar de authenticiteit van de documenten niet binnen de door verweerder gehanteerde termijn van drie maanden na een gegrondverklaring van een hoger beroep kon worden afgerond. Eisers worden gevolgd in hun standpunt dat het netter was geweest wanneer in de besluiten van 16 januari 2004 had gestaan dat de uitslag van het onderzoek alsnog zou kunnen leiden tot intrekking. Artikel 3:2 Awb sluit vervolgens niet uit dat een onderzoek plaatsvindt na een inwilligende beschikking.

Verweerder is van mening dat er altijd twijfels hebben bestaan over de waarschuwingsbevelen, hetgeen werd gedeeld door de rechter in de eerste procedure in zijn uitspraak van 30 juli 2003. De ABRS heeft overwogen dat niet uit te sluiten valt dat de documenten op die betrokkenheid bij de studentenopstanden betrekking hebben, hetgeen voor verweerder aanleiding is geweest om alsnog een onderzoek in te stellen om zo een degelijk nieuw besluit te kunnen

nemen. Verweerder volgt eisers in hun standpunt dat het beter was geweest al in eerste instantie de documenten te laten onderzoeken. Dit neemt niet weg dat verweerder het recht had om de overgelegde documenten alsnog op authenticiteit te onderzoeken. Verweerder stelt dat de Koninklijke Marechaussee (Kmar) de documenten beoordeelt op echtheidskenmerken, hetgeen bij een kopie niet of nauwelijks mogelijk is. BuiZa kijkt inhoudelijk naar de documenten, hetgeen mogelijk is bij kopieën. Gelet hierop heeft verweerder BuiZa mogen verzoeken om kopieën van de documenten te onderzoeken. Onder verwijzing naar de REK-check van 8 maart 2004 stelt verweerder dat er geen reden bestaat om te twifelen aan de betrouwbaarheid van de inhoud van het individueel ambtsbericht. Ten aanzien van de stelling van eisers dat zij inzage willen in de onderliggende stukken, merkt verweerder op dat de reden van het niet prijsgeven van de bronnen neergelegd is in de Wob-beschikking van 1 juni 2004. De beslissing deze bronnen niet verder prijs te geven ligt bij het BuiZa en niet bij verweerder. Met betrekking tot het beroep van eisers op de schrijnende situatie merkt verweerder op dat wanneer er een schrijnende situatie ontstaat, deze het gevolg is van het verstrekken van onjuiste gegevens door eisers zelf. Voor zover eisers documenten overleggen waaruit de gevangenschap van broer van eiser 1 en 2 blijkt, stelt verweerder dat uit de documenten niet blijkt waarom broer gevangen zit. Uit deze documenten blijkt evenmin dat er enig verband is tussen de gevangenschap van de broer en het relaas van eisers. De briefwisseling tussen de heer Bogaers en het BuiZa heeft niet tot een ander oordeel geleid wat betreft de resultaten van het onderzoek zoals die zijn verwoord in het onderzoeksrapport van 2 maart 2004. Verweerder stelt dat de rapportage van de heer niet is aan te merken als een gedegen contra-expertise, nu hij geen deskundige is op het gebied van verificatie van ambtelijke documenten. De verklaring van de heer waarin hij heeft gesteld dat hij niet uitsluit dat de overgelegde documenten echte documenten zijn, doet geen afbreuk aan de conclusies van voornoemd ambtsbericht, nu uit deze verklaring niet geconcludeerd kan worden dat de documenten echt zijn. Evenmin doet de verklaring van de heer dr. afbreuk aan de conclusies van het ambtsbericht. Gebleken is dat eisers onjuiste gegevens hebben verstrekt dan wel gegevens hebben achtergehouden, terwijl die gegevens tot wijziging van de oorspronkelijke aanvraag tot verlening zouden hebben geleid. Verweerder stelt dat niet valt in te zien waarom de overige verklaringen van eisers wel moeten worden geloofd.

Eisers stellen zich in beroep op het standpunt dat verweerder de aan hen verleende vergunning niet heeft kunnen intrekken. Het verlenen en op korte termijn weer intrekken van de verblijfsvergunning van eisers is een schending van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder heeft in de besluiten van 16 januari 2004 op geen enkele wijze blijk gegeven van de omstandigheid dat er nog een onderzoek door BuiZa zou plaatsvinden. De verlenging van de beslistermijn voorafgaande aan deze besluiten, in verband met een voorgenomen onderzoek door BuiZa, heeft eisers gesterkt in het vertrouwen dat geen onderzoek meer zou plaatsvinden. Voorts heeft verweerder in strijd gehandeld met artikel 3:2 Awb door eerst na de inwilligende besluiten een onderzoek op te starten. Eisers stellen dat er sprake is van schending van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, omdat zij vooraf waren geïnformeerd over (verlenging van) de wettelijke beslistermijn en niet over de termijn van drie maanden. De intrekking van de verblijfsvergunningen heeft geleid tot psychische problemen bij eisers.

Eisers vragen zich af waarom de documenten van 2001 alsnog onderzocht moesten worden, want bij de herhaalde asielaanvraag ging het vooral om de als novum ingebrachte documenten uit 2002. Verweerder is op onzorgvuldige wijze omgesprongen met de door eisers overgelegde documenten, door niet eerder onderzoek te doen.

Eisers zijn voorts van mening dat de mogelijkheden van BuiZa van onderzoek naar de echtheid van Iraanse documenten niet zodanig zijn, dat stellig kan worden gezegd dat de documenten niet echt zijn. Volgens eisers is gebleken dat niet van een eenduidige praktijk met betrekking tot vorm en inhoud van Iraanse justitiële stukken kan worden uitgegaan. Zij hebben verschillende rapportages overgelegd, waarin concrete aanknopingspunten kunnen worden gevonden om te twijfelen aan de juistheid van de conclusies van het individuele ambtsbericht, te weten een rapportage van de heer [naam] te [plaats] in samenwerking met [naam], een briefwisseling tussen de heer drs. P.B.P.M. Bogaers, advocaat te Nieuwegein, en BuiZa, een brief van de heer [naam], specialist rechtsbijstand op het gebied van Iraans en islamitisch recht, van 27 augustus 2004, een brief van de heer [naam], oriëntalist en beëdigd tolk en vertaler, van 4 november 2004 en een brief van dr. [naam], werkzaam aan de universiteit van St. Andrews te Schotland, van 3 december 2004. Uit de overgelegde rapportages blijkt dat er geen uniforme voorschriften zijn voor de opmaak van documenten in Iran. Voorts heeft verweerder onzorgvuldig gehandeld door niet aan de Minister van Buitenlandse Zaken om een aanvullend individueel ambtsbericht te verzoeken, nu deze laatste heeft geweigerd om te reageren op de overgelegde contra-expertises. Eisers verwijzen hierbij naar artikel 3:2 Awb en artikel 3:46 Awb.

Verweerder had niet kunnen volstaan met de stelling dat het ambtsbericht qua procedure en inhoud op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, aangezien de door verweerder noodzakelijk geachte aanvullende informatie geen deel uitmaakt van de onderliggende stukken. Daarnaast is er door BuiZa slechts één vertrouwenspersoon geraadpleegd, terwijl ditzelfde ministerie aan de heer Bogaers heeft meegedeeld dat er in Iran wordt gewerkt met twee onafhankelijke vertrouwenspersonen. Eisers verwijzen hierbij naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Maastricht, van 29 juli 2003. Voorts wordt verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, van 12 april 2005. Uit een brief van de Iraanse ambassade te Den Haag van 2 juli 2004 blijkt dat de vorm en inhoud van Iraanse justitiële documenten divers zijn. Hierbij wordt tevens verwezen naar een brief van BuiZa van 12 november 1997 en naar Duitse ambtsberichten.

Hoewel het juist is dat de heer Veldkamp geen deskundige is, heeft hij gebruik gemaakt van de informatie van deskundigen zodat verweerder wel degelijk op deze rapportage had moeten ingaan. Hierbij wordt verwezen naar de brieven van de overgelegde deskundigen. Verweerder is niet inhoudelijk ingegaan op de rapportages van de verschillende deskundigen. Eisers verwijzen naar uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Den Bosch, van 7 februari 2000 (Awb 98/8198) en nevenzittingsplaats Maastricht, van 17 januari 2005 (Awb 03/16818). Gelet hierop heeft er naar de mening van eisers geen deugdelijke en zorgvuldige beoordeling plaatsgevonden door verweerder van de door hen overgelegde stukken. De heer Siahpoosh is wel degelijk deskundig; hij staat bij de rechtbank Keulen ingeschreven als advocaat met als specialisatie het Iraans recht. Verwezen wordt onder meer naar bovengenoemde uitspraak van nevenzittingsplaats Maastricht van 17 januari 2005. Het rapport van de heer [naam] is niet relevant geacht door verweerder, zonder motivering waarom dit zo zou zijn. De stelling van verweerder ten aanzien van de rapportage van de heer [naam], inhoudende dat geen onderzoek in Iran heeft plaatsgevonden, is juist, maar doet aan de waarde van zijn brief niet af. De deskundigheid van de heer Ansari is immers gebaseerd op zijn kennis van zaken als docent moderne geschiedenis bij de Universiteit van Sint Andrews te Schotland.

Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom er geen verband zou zijn tussen de gevangenschap van broer [naam] en het relaas van eisers. In de overgelegde documenten staat, anders dan verweerder stelt, wel degelijk vermeld wat de beschuldiging is. Eisers hebben nog naar voren gebracht dat hun broer [naam], die is verdwenen na de studentenopstand van 1999, zich in de Evin-gevangenis bevindt. Ter onderbouwing hiervan zijn verschillende stukken

overgelegd, waaronder een verlofaanvraag van deze broer. Tevens hebben eisers verklaard dat de ouders van eiser 1 en eiser 2 op 25 december 2002 bezocht werden door vier personen, die arrestatiebevelen toonden ten name van eisers, welke waren gedateerd op 17 december 2002. Deze documenten zijn niet afgegeven (toelichting bij herhaalde aanvraag; brief van 5 juni 2003)

In beroep hebben eisers nog een overlijdensbericht van de vader van eiser 1 en eiser 2 overgelegd. Voorts is een rapport van de Europese Unie overgelegd van 11 oktober 2004. Er is een brief overgelegd van de Stichting Inlia en de heer van 27 april 2005, waarin de conclusies van de heer worden bevestigd. Bovendien is nog verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 16 augustus 2005 (Awb 05/30946 en Awb 05/30945)

In het verweerschrift heeft verweerder nog opgemerkt dat de stelling van eisers in beroep dat men zich in Iran weinig gelegen laat liggen aan de opmaak van stukken, niet leidt tot een ander oordeel, aangezien de stukken op grond van inhoudelijk onderzoek vals zijn bevonden en uit niets blijkt dat dit slechts op grond van de opmaak van stukken is gebeurd.

In aanvulling op het beroep leggen eisers bij brief van 21 februari 2006 een uitspraak over van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 14 februari 2006, waarin is geoordeeld dat verweerder niet opnieuw had mogen beoordelen of de documenten als nova kunnen worden aangemerkt.

3. Overwegingen

De rechtbank stelt allereerst vast dat het geschil zich in de onderhavige procedure beperkt tot de vraag of verweerder de aan eisers verleende verblijfsvergunningen heeft mogen intrekken, nu er naar zijn mening sprake is van het verstrekken van onjuiste gegevens en/of documenten, en verweerder zich daarbij heeft mogen baseren op het individuele ambtsbericht van 4 maart 2004.

Ingevolge artikel 83 Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

De rechtbank merkt op dat eisers in beroep een overlijdensbericht hebben overgelegd van de vader van eiser 1 en eiser 2. Gelet op de datum van dit document hadden eisers deze niet eerder kunnen overleggen en dient het derhalve bij de beoordeling van de onderhavige procedure te worden betrokken. De rechtbank begrijpt dat het overlijden van hun vader voor eiser 1 en eiser 2 een ingrijpende gebeurtenis is, doch oordeelt dienaangaande dat dit document niet relevant is voor de onderhavige procedure, nu het niet ziet op de het asielrelaas van eisers. Aan dit document kan derhalve niet die waarde worden gehecht, die eisers eraan toegekend wensen te zien.

Eisers hebben voorts in beroep een document van de Europese Unie van 11 oktober 2004 overgelegd, waaruit blijkt dat deze uitgaat van de afwezigheid van een rechtsstaat in Iran, op grond waarvan moet worden geoordeeld dat niet aangenomen kan worden dat documenten volgens rechtsstatelijke principes worden uitgevaardigd. Gelet op het gestelde in artikel 83 Vw 2000 is de rechtbank van oordeel dat dit document niet kan worden aangemerkt als novum, nu eisers deze, gelet op de datum van het document, eerder hadden kunnen en

daarom hadden moeten overleggen. Gelet hierop wordt dit document niet bij de beoordeling van de onderhavige beroepen betrokken.

Voor zover eisers een beroep doen op een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 14 februari 2006 (Awb 05/28325), merkt de rechtbank op dat het in die zaak een hele andere casus betreft dan in de onderhavige procedure het geval is. In casu staat niet ter beoordeling of de documenten al dan niet als nova kunnen worden aangemerkt. Het gaat er in het onderhavige geval om of verweerder in redelijkheid de verblijfsvergunningen heeft mogen intrekken. Deze uitspraak zal dan ook niet bij de beoordeling van de onderhavige beroepen worden betrokken.

Ten aanzien van het beroep van eisers op de brief van de Stichting Inlia en de heer van 27 april 2005, oordeelt de rechtbank dat deze brief, gelet op de datum, niet eerder had kunnen worden overgelegd en dat deze brief derhalve bij de beoordeling van de onderhavige beroepen dient te worden betrokken.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

Ingevolge hoofdstuk C6/31.2.1.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt met de intrekking van de verblijfsvergunning op grond van het feit dat er bij de verlening of verlenging onjuiste gegevens zijn verstrekt, slechts beoogd de situatie te herstellen zoals die rechtens zou zijn geweest indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. De intrekking is gericht op het ongedaan maken van de gevolgen die aan de onjuiste gegevens zijn verbonden. Met de intrekking van de vergunning wordt dan ook nadrukkelijk niet beoogd enig leed toe te voegen. Het gaat er bij de intrekking uitsluitend om dat de situatie wordt hersteld naar de situatie zoals die had behoren te zijn.

Ten eerste is de vraag aan de orde of verweerder door eerst aan eisers een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te hebben verleend en deze vervolgens op korte termijn weer te hebben ingetrokken het vertrouwensbeginsel heeft geschonden en of verweerder voldoende duidelijk er van heeft blijk gegeven dat er nog een onderzoek door BuiZa zou plaatsvinden.

De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

Bij brief van 3 december 2003, reeds voor het slaan van de inwilligende beschikkingen, heeft verweerder aangegeven dat zij de documenten aan BuiZa zullen voorleggen. Verweerder heeft in dit kader verzocht om toezending van de originele stukken. Door verweerder was er aldus reeds twijfel geuit over de documenten. Er is door verweerder nimmer aangegeven dat het nemen van de inwilligende beschikkingen betekende dat het onderzoek van BuiZa was afgebroken. Bij brief van 19 februari 2004, drieënhalve week na de beschikkingen waarbij de vergunningen zijn verleend, heeft verweerder zelfs meegedeeld dat aan het verzoek van de gemachtigde van eisers om de originele documenten retour te krijgen, nog geen gevolg kon worden gegeven, omdat het onderzoek door BuiZa nog niet was afgerond. De gemachtigde van eisers reageert hier bij brief van 22 maart 2004 op door te verzoeken de beschikkingen van 16 januari 2004 te bevestigen en het onderzoek af te breken. De rechtbank is van oordeel dat eisers er aldus niet vanuit konden gaan dat verweerder geen enkele twijfel had over de juistheid van de docu-

menten en dat hun vergunningen nimmer zouden worden ingetrokken. Eisers hadden er, zonder nadere verificatie, niet zonder meer vanuit kunnen gaan dat het onderzoek, dat inmiddels in gang was gezet, zou worden afgebroken. Gelet op het voorgaande moet worden geoordeeld dat door de beschikkingen van 16 januari 2004 niet het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat het onderzoek dat zou worden ingesteld door de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: BuiZa) was stop-gezet en de verleende vergunningen niet meer zouden worden ingetrokken.

Ten tweede ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of de door eiser in het geding gebrachte informatie voldoende concrete aanknopingspunten biedt om aan de resultaten van het individueel ambtsbericht te twijfelen. De rechtbank heeft het, voor de beoordeling van deze vraag, van belang geacht om inzage te krijgen in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht.

Daartoe is een procedure als bedoeld in artikel 8:29 Awb in gang gezet. In die procedure zijn de onderliggende stukken door BuiZa verstrekt. Na inzage hiervan en weging van de door beide partijen aangedragen argumenten heeft de rechtbank bij uitspraak van 22 maart 2006 geoordeeld dat beperking van de kennisneming van de onderliggende stukken van het ambtsbericht tot de rechtbank beperkt gerechtvaardigd is en dat de door haar aangegeven passages bekend dienen te worden gemaakt.

Bij brief van 18 april 2006 heeft BuiZa de rechtbank laten weten dat zij genoodzaakt is om te toestemming te onthouden aan verdere demaskering van de eerste bladzijde van het onderzoeksverslag van 22 februari 2004 en heeft de rechtbank verzocht deze bladzijde zo spoedig mogelijk te retourneren, waaraan de rechtbank bij brief van 1 mei 2006 gehoor heeft gegeven.

Artikel 8:31 Awb bepaalt ondermeer dat indien een partij niet voldoet aan de verplichting inlichtingen te geven, stukken over te leggen of mee te werken aan het onderzoek de rechtbank daaruit de gevolgtrekkingen kan maken die haar geraden voorkomen.

Bij de beoordeling welke consequenties de rechtbank aan het onthouden van bladzijde 1 van het onderzoeksverslag wil verbinden, dient naar haar oordeel een afweging gemaakt te worden tussen het belang van de onthouden informatie in het kader van de beoordeling van het ambtsbericht als geheel afgezet tegen het belang van eisers.

De rechtbank is anders dan eisers niet van oordeel dat de inhoud van het ambtsbericht niet op waarde kan worden beoordeeld, doordat geen kennis genomen kan worden van bladzijde 1 van het individueel ambtsbericht. Daartoe is het volgende redengevend.

Eisers hebben aangevoerd dat zij verwachten dat de vertrouwenspersoon waar BuiZa gebruik van maakt een advocaat zal zijn en als zodanig niet onafhankelijk van de Iraanse overheid opereert. De vertrouwenspersoon is in dat geval, zo stelle zij, bij voorbaat geen objectieve persoon en er kan daarom in dat geval geen waarde gehecht worden aan de onderzoeksresultaten.

De rechtbank is van oordeel dat deze enkele algemene stelling onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan de inhoud van het individueel ambtsbericht te twijfelen. Het enkele plaatsen van kritische kanttekeningen bij het onderzoek is onvoldoende. De rechtbank is van oordeel dat de REK-check van 8 maart 2004 voldoende waarborgen biedt voor de beoordeling van de zorgvuldigheid van de selectie van de vertrouwenspersoon.

Met betrekking tot de identiteit en de hoedanigheid van de (vertrouwens)personen verwijst de rechtbank voorts naar een uitspraak van de ABRS van 14 mei 2004 (200400291/1), waarin is geoordeeld dat de identiteit en hoedanigheid van de (vertrouwens)personen niet hoeven vast te staan om te oordelen dat de conclusies in het ambtsbericht onpartijdig,

objectief, dan wel inzichtelijk zijn. De vertrouwenspersoon heeft slechts informatie vergaard en is niet de bron van de informatie. Dat er bovendien gebruik is gemaakt van één vertrouwenspersoon, leidt evenmin tot een ander oordeel.

Daarnaast spreekt de inhoud van het onderzoek, onafhankelijk van welke persoon het onderzoek ook mag hebben verricht, op punten voor zich, dat wil zeggen is inhoudelijk logisch inzichtelijk. Deze punten zijn voorts reeds voldoende om ernstig aan de echtheid van de door eisers overgelegde en beoordeelde stukken te twijfelen.

Gelet op de betrokken belangen is de rechtbank van oordeel dat het onthouden van bladzijde 1 van het individueel ambtsbericht niet tot gevolg dient te hebben dat het gehele ambtsbericht buiten beschouwing wordt gelaten. De rechtbank zal de inhoud daarvan dan ook bij haar beoordeling betrekken.

De rapportages die eisers als contra-expertise hebben overgelegd hebben alleen betrekking op het feit dat in Iran verschillende documenten worden afgegeven en dat er daar geen sprake is van één en dezelfde opmaak van een bepaald document. De rechtbank merkt op dat dit in casu niet aan de orde is. Het onderzoek naar aanleiding waarvan het individueel ambtsbericht is opgesteld, is, gelet op de onderliggende stukken, veel dieper gegaan. Het onderzoek heeft zich niet alleen beperkt tot de uiterlijke kenmerken van de bevelen. Nu de rapporten die door eisers zijn overgelegd daarop niet zien, bieden zij in zoverre onvoldoende aanknopingspunten om aan het individueel ambtsbericht te twijfelen.

Verweerder heeft gelet op al hetgeen hiervoor is overwogen naar het oordeel van de rechtbank het individueel ambtsbericht aan het bestreden besluit ten grondslag mogen leggen.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid de aan eisers verleende verblijfsvergunningen asiel mogen intrekken. Hetgeen eisers voor het overige hebben aangevoerd behoeft derhalve geen bespreking meer.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.W.H. Oude Aarninkhof en in tegenwoordigheid van A.F.M.C. Wolthuis als griffier in het openbaar uitgesproken op **12 FEB 2007**

de griffier is buiten staat
te tekenen.

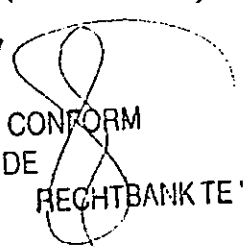

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **12 FEB 2007**

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

B&C

advocaten

Mw. mr. F.J. Bosma*
Mr. J.H. Brouwer
Mr. A.C. Cornelisse
Mw. mr. W.E. van Veldhuizen
Mr. W.L.M. Fleuren
Mw. mr. S.P. ter Linden*
Mr. G. Tuenter
Mr. W. Vahl
advocaten en procureurs
*VFAS scheidingsbemiddelaar

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 MRT 2007	
ZAAKNR. 2007.01766	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

AANTEKENEN

Afdeling bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Uw kenmerk

Apeldoorn,

Betreft

tuenter@bc-advocaten.nl
Fam. 1
GT/

Apeldoorn, 9 maart 2007

APPELSCHRIFT

Hoogedelgestrenge heer/ vrouwe,

Hierbij zend ik u een appèlschrift namens 1. de heer , geboren
2. mevrouw geboren alsmede hun
minderjarige kinderen, en 3. geboren , allen Iraanse
nationaliteit, verblijvende te nader te noemen: appellanten. Appellanten kiezen voor deze
procedure woonplaats aan de Christiaan Geurtsweg 3 te (Postbus 1313, 7301 BN) Apeldoorn op het
kantoor van mr. G. Tuenter, die voor het instellen van dit hoger beroep door appellanten
bepaaldelijk is gevolmachtigd.

Appellanten komen in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 12 februari 2007 (productie 1). De rechtbank heeft in deze
uitspraak het beroep tegen de besluiten van de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie
(hierna: de Minister) van 22 maart 2005 ongegrond verklaard.

Bezoekadres Christiaan Geurtsweg 3 Apeldoorn
Correspondentie Postbus 1313 7301 BN Apeldoorn
Telefoon +31 (0)55 541 14 77 Fax +31 (0)55 541 61 03
E-mail info@bc-advocaten.nl Website www.bc-advocaten.nl

Verloop procedure:

Appellanten hebben een herhaald asielverzoek ingediend op basis van documenten van de Iraanse autoriteiten waarin appellanten 1. en 3. worden opgeroepen zich te melden bij een rechtbank te Teheran, griffie uitvoering vonnissen van strafzaken. Bij beschikkingen van 11 juli 2003 heeft de Minister overwogen dat de oproepen geen nieuwe feiten en omstandigheden zijn. In uw uitspraak van 29 oktober 2003, 200305262/1, zijn deze besluiten vernietigd en is de Minister opgedragen opnieuw op de aanvragen te beslissen.

Op 16 januari 2004 is aan appellanten een verblijfsvergunning verstrekt. De Minister heeft echter nadien, namelijk op 26 januari 2004, een onderzoek aangevraagd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Op 4 maart 2004 is door het Ministerie van Buitenlandse Zaken een individueel ambtsbericht uitgebracht, waarin is gesteld dat de oproepen niet echt zijn. Dit heeft ertoe geleid dat de vergunningen op 22 maart 2005 werden ingetrokken. Bij uitspraak van 12 februari 2007 heeft de rechtbank het beroep dat appellanten tegen deze beschikkingen hadden ingesteld ongegrond verklaard.

Appellanten kunnen zich hiermee niet verenigen en komen deswege van deze uitspraak in hoger beroep. In het onderstaande zullen appellanten hun grieven tegen deze uitspraak formuleren en daarop een toelichting geven. Voor de overzichtelijkheid houden appellanten daarbij zoveel mogelijk de opbouw van de uitspraak aan.

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

(pagina 6)

De rechtbank stelt allereerst vast dat het geschil zich in de onderhavige procedure beperkt tot de vraag of verweerder de aan eisers verleende verblijfsvergunningen heeft mogen intrekken, nu er naar zijn mening sprake is van het verstrekken van onjuiste gegevens en/ of documenten, en verweerder zich daarbij heeft mogen baseren op het individuele ambtsbericht van 4 maart 2004.

(pagina 7)

Voor zover eisers een beroep doen op een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 14 februari 2006 (Awb 05/28325) merkt de rechtbank op dat het in die zaak een hele andere casus betreft dan in de onderhavige procedure het geval is. In casu staat niet ter beoordeling of de documenten al dan niet als nova kunnen worden aangemerkt. Het gaat er in het onderhavige geval om of verweerder in redelijkheid de verblijfsvergunningen heeft kunnen intrekken. Deze uitspraak zal dan ook niet bij de beoordeling van de onderhavige beroepen worden betrokken.

Toelichting:

Appellanten verschillen met de rechtbank van mening dat het geschil zich beperkt tot de vraag of verweerder de aan hen verleende verblijfsvergunningen heeft mogen intrekken op basis van het onderzoek van Buitenlandse Zaken (pagina 6) wanneer dit blijkt hetgeen in de uitspraak is overwogen onder “3. overwegingen” alleen wordt opgevat als:

- ten eerste de vraag of er geen strijd is met het vertrouwensbeginsel, nu het ambtsbericht tot stand kwam nadat een verblijfsvergunning was verleend (pagina 7); en
- ten tweede of van de inhoud van het ambtsbericht kan worden uitgegaan (pagina 8).

Appellanten hebben echter ook een ander aspect aangekaart, namelijk dat er geen grond was voor onderzoek naar de authenticiteit van de documenten, zodat dit onderzoek reeds daarom niet mocht plaatsvinden en niet aan de beschikkingen ten grondslag had mogen worden gelegd.

In dat verband zijn zij het ook niet eens met de inhoud van de tweede alinea op pagina 7 waarin gesteld wordt dat een andere uitspraak niet vergelijkbaar is met hun zaak.

Het standpunt van appellanten is gebaseerd op het feit dat de authenticiteit van de bij de herhaalde aanvraag overgelegde documenten door de Minister niet in twijfel is getrokken en dat er nadien geen redenen zijn opgekomen waarom niet langer van de authenticiteit van de documenten zou kunnen worden uitgegaan. Appellanten hebben hun standpunt onderbouwd door te verwijzen naar r.o. 2.3.3 van de uitspraak van 29 oktober 2003, waar is overwogen:

Voorts blijkt uit de besluiten van 11 juli 2003 niet dat de minister aanleiding heeft gezien de authenticiteit van die oproepen te betwijfelen. Appellanten verwijzen dienaangaande ook naar het onderzoek dat de Koninklijke Marechaussee op 8 juli 2003 had uitgevoerd en waaruit niet voortvloeit dat niet van de echtheid van de documenten kan worden uitgegaan.

Het is van groot belang dat de Minister de uitspraak volgt voor de vraag op welke onderdelen zij onderzoek dient te verrichten. Dit is nodig om er voor te zorgen dat de procedure zorgvuldig en voldoende voortvarend zal worden afgehandeld.

Toen voor het eerst duidelijk werd dat het onderzoek vooral gericht was op de authenticiteit van de documenten hebben appellanten geprotesteerd tegen deze gang van zaken. Zie hiervoor de zienswijze onder punt 2. Bovendien hebben eisers gemotiveerd aangegeven welke onderzoeksvragen wel correct zijn. Dienaangaande wordt verwezen naar in r.o. 2.3.3 van uw uitspraak, waaruit volgt dat de Minister moest beoordelen of de documenten te maken hebben met betrokkenheid bij de studentendemonstraties van 10 juli 1999. De uitkomsten van onderzoeksvragen 5 en 6 zijn door appellanten gemotiveerd weerlegd.

Appellanten hebben in de zienswijze en het beroepschrift (pag 3) een beroep gedaan op schending van de zorgvuldigheidsnorm van art. 3:2 Awb. Hun standpunt is in de uitspraak van de rechter aangehaald (pag 4) maar de rechter is niet ingegaan op deze beroepsgrond. Appellanten achten dit niet terecht. De vreemdeling dient alle noodzakelijke gegevens en bescheiden te verschaffen voordat een besluit wordt genomen op de aanvraag. De keerzijde hiervan is dat het bestuursorgaan voor het nemen van een besluit zorgvuldig nagaat of onderzoek naar de authenticiteit van documenten noodzakelijk is en niet eerst achteraf.

Dit lijkt in het bijzonder van belang nu sprake is van een herhaalde procedure. Op grond van vaste jurisprudentie dient in een herhaalde procedure te worden beoordeeld of sprake is van nova in de zin van artikel 4:6 Awb, waarbij onder meer aan de orde is of documenten die door de vreemdeling aan de herhaalde aanvraag ten grondslag worden gelegd, als authentiek zijn aan te merken. In uw uitspraak van 26 juni 2006, 200600842/1 (productie 2) is bepaald dat wanneer is vastgesteld dat de documenten als nova zijn te beschouwen, de Minister moet uitgaan van de authenticiteit van de documenten. In onderhavige zaak is bij uitspraak van 23 oktober 2003 vastgesteld dat de documenten van appellanten als nova kunnen worden beschouwd. De Minister had derhalve in het vervolg van de procedure van de authenticiteit moeten uitgaan.

In dit verband wordt nog opgemerkt dat geen sprake was van een situatie waarin geheel geen onderzoek naar de authenticiteit had plaatsgevonden. De Koninklijke Marechaussee had de documenten op 8 juli 2003 onderzocht.

De Minister heeft in de beschikkingen van 22 maart 2005 gesteld dat zij altijd twijfel heeft gehad de documenten om daarmee haar beslissing tot het authenticiteitsonderzoek te rechtvaardigen (pag. 3, tweede alinea, beschikking voor appellant 1), maar er was geen twijfel geuit over de authenticiteit van de documenten maar over de vraag of de documenten verband zouden kunnen houden met de studentendemonstraties van juli 1999. Verwezen wordt naar r.o. 2.3.3 van de uitspraak van 29 oktober 2003 *dat uit de besluiten van 11 juli 2003 niet volgt dat de minister aanleiding heeft gezien de authenticiteit van die oproepen te betwifelen*. De motivering van het authenticiteitsonderzoek mist derhalve feitelijke grondslag.

Ter onderbouwing van hun standpunt dat de Minister niet opnieuw had mogen overgaan tot een authenticiteitsonderzoek, hebben appellanten een beroep gedaan op een uitspraak van de rechtbank Almelo van 14 februari 2006. De rechtbank overweegt in de onderhavige uitspraak van 12 februari 2007 dat die zaak niet vergelijkbaar is, omdat het in de andere zaak ging om de vraag of documenten al dan niet als nova kunnen worden aangemerkt en het bij deze zaak gaat om de vraag of de verblijfsvergunningen kunnen worden ingetrokken. De feiten in de zaak die leidde tot de uitspraak van 14 februari 2006 zijn evenwel nagenoeg identiek aan de feiten in onderhavige zaak:

- Door de vreemdeling zijn originele documenten overgelegd, waaronder een arrestatiebevel
- De Minister stelt dat de documenten niet zijn aan te merken als nova
- De rechter stelt vast dat de documenten wel zijn aan te merken als nova
- Eerst daarna besluit de Minister tot een authenticiteitsonderzoek

Appellanten hebben net zoals de andere vreemdeling zich ertegen verzet dat een dergelijk authenticiteitsonderzoek plaatsvindt nadat door de rechter is vastgesteld dat de door de vreemdeling overgelegde documenten zijn aan te merken als nova. De onderhavige zaak is daarin in niets te onderscheiden van de zaak die leidde tot de uitspraak van 14 februari 2006.

Grief 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

(pagina 7 en 8)

Ten eerste is de vraag aan de orde of verweerder door eerst aan eisers een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te hebben verleend en deze vervolgens op korte termijn weer in hebben ingetrokken het vertrouwensbeginsel heeft geschonden en of verweerder voldoende duidelijk er van heeft blijk gegeven dat er nog een onderzoek door BuiZa zou plaatsvinden.

(...)

Eisers hadden er, zonder nadere verificatie, niet zonder meer vanuit kunnen gaan dat het onderzoek, dat inmiddels in gang was gezet, zou worden afgebroken.

Toelichting:

Appellanten hebben gesteld dat verweerder niet alleen geen recht had om de door hen overgelegde documenten na uw uitspraak op authenticiteit te laten onderzoeken, maar ook dat zij door dit onderzoek te verrichten na de vergunningverlening het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Appellanten hebben in de zienswijze beide argumenten aangevoerd (onderdeel 1 en 2 van de zienswijze). In de gronden van beroep hebben appellanten beide argumenten weergegeven onder punt 1 en geconcludeerd tot schending van het vertrouwensbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Op pagina 7 en 8 van de uitspraak worden beide argumenten min of meer gezamenlijk behandeld bij de beoordeling of sprake is van schending van het vertrouwensbeginsel.

De gang van zaken na de uitspraak van 29 oktober 2003 was als volgt:

- 3 december 2003 De IND kondigt onderzoek aan bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, en vraagt de als novum ingediende documenten op bij appellanten. Niet alleen de documenten van november 2002 zijn gevraagd maar ook de documenten uit juli 2001 en de geboorteboekjes die in de vorige procedure zijn overgelegd.
- 11 december 2003 Appellanten overleggen de documenten
- 23 december 2003 De IND bericht appellanten dat het onderzoek bij Buitenlandse Zaken is aangevraagd. De beslistermijn wordt verlengd tot 8 juli 2004 (art. 42, vierde lid Vw).
- 16 januari 2004 Appellanten 1 en 3 worden in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning op grond van art. 29, eerste lid onder a Vw, appellante 2 op de e-grond; de vergunningen hebben een geldigheidsduur van 18 juli 2003 tot 8 juli 2006
- 11 februari 2004 Appellanten vragen hun documenten terug, omdat zij menen dat het onderzoek is afgerond of dat er van nader onderzoek afgezien is.
- 19 februari 2004 De IND bericht appellanten dat het onderzoek nog loopt, zodat zij de documenten nog niet kan terugzenden.
- 22 maart 2004 Appellanten sturen een brief aan de IND tegen het feit dat er tot hun verrassing nog onderzoek gaande is en waarin zij verzoeken het onderzoek te staken, omdat de IND hen daarvan in kennis had moeten stellen

Bij besluit van 16 januari 2004 hebben appellanten een verblijfsvergunning verkregen. De vergunningen hebben de volledige geldigheidsduur van drie jaar. In de besluiten is opgenomen dat de inhoud van het dossier bij de besluitvorming is betrokken. Verlening van een verblijfsvergunning voor de volledige duur van drie jaar, op basis van het dossier, schept het vertrouwen dat het onderzoek is afgerond, dan wel dat van nader onderzoek wordt afgezien. Het blijkt echter dat het onderzoek pas was aangevraagd op 26 januari 2004, derhalve na de vergunningverlening. De Minister heeft bij de vergunningverlening nagelaten om aan te geven dat er nog onderzoek zal plaatsvinden, hoewel de Minister dit wel pleegt te doen. Hierbij wordt verwezen naar een beschikking in andere zaak waarin de tekst is opgenomen:

“Aan u wordt een verblijfsvergunning toegekend onder voorbehoud van intrekking mochten de resultaten van het onderzoek daartoe aanleiding geven.”

Onderzoek vindt in principe plaats bij de voorbereiding van een beschikking (artikel 3:2 Awb). Dit zou anders kunnen zijn wanneer bij de vergunning worden verleend onder voorbehoud van de resultaten van nader onderzoek, dan wel met een afwijkende (kortere) geldigheidsduur. Daarvan was hier geen sprake. Om deze reden mocht door appellanten worden aangenomen dat de intrekking van de verblijfsvergunningen vanwege onderzoek door het Ministerie van Buitenlandse Zaken niet zou plaatsvinden, zodat dit leidt tot schending van het vertrouwensbeginsel. Het ligt, aldus appellanten, geheel in de risicosfeer van de Minister dat zij zonder enig voorbehoud of beperking een verblijfsvergunning verleent zonder de uitslag van het onderzoek door Buitenlandse Zaken af te wachten.

In de beschikkingen van 22 maart 2005 is door de Minister gesteld dat de IND ernaar streeft binnen drie maanden na een gegrond beroep een beslissing uit te brengen en dat daarom reeds op 16 januari 2004 een beschikking is genomen (pagina 2, laatste alinea, beschikking voor appellant 1). Dit is echter niet terug te voeren op de wet of de Vreemdelingen-circulaire. Bij brief van 23 december 2003 waren appellanten ervan in kennis gesteld dat de beslistermijn op grond van artikel 42, vierde lid Vw wordt verlengd met zes maanden. In artikel 42 Vw is een termijn van een half jaar voorzien, met een mogelijkheid van verlenging voor nog eens een half jaar. Gelet op de datum van de asielaanvraag (8 juli 2003) waren er op 23 december 2003 nog geen zes maanden verstreken. De Minister had op dat moment besloten de beslistermijn te verlengen. Conform artikel 42, vijfde lid Vw heeft zij appellanten daarvan in kennis gesteld. Uitgangspunt was derhalve dat zou worden beslist op basis van het onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Wanneer het bestuurorgaan vervolgens het onderzoek toch niet wenst af te wachten, zal zij er omwille van de rechtszekerheid acht op moeten slaan dat de beschikking voorziet in een mededeling dat het onderzoek niet is afgerond c.q. dat de beslistermijn is verkort. In de beschikkingen van 22 maart 2005 is slechts aangegeven dat de beslistermijn “per abuis” is verlengd. Voorts is aangegeven dat het dossier bij de beslissing is betrokken. Hieruit wordt niet duidelijk dat de beschikking slechts verband houdt met toepassing van een kortere beslistermijn. Appellanten konden derhalve redelijkerwijs niet weten dat er op dat moment het onderzoek nog gaande was.

Saillant detail is overigens dat de tijd die verstreken is tussen het aanvragen van het onderzoek en de uiteindelijke rapportage ruim binnen de door de IND gewenste drie maanden valt (aanvraag onderzoek: 26 januari 2004, resultaat onderzoek: 4 maart 2004).

Appellanten stellen vast dat de rechtbank in de uitspraak niet kenbaar heeft gemaakt dat het beroep van de Minister op de driemaandeterminijn slaagt. Ook is niet bepaald dat de Minister artikel 42, vierde lid Vw ten onrechte heeft toegepast. Daarom gaan zij ervan uit dat de in de beschikking gegeven motivering niet kan leiden tot de conclusie dat geen sprake is van schending van het vertrouwensbeginsel. Hetgeen door de rechtbank is overwogen kan naar mening van appellanten echter evenmin de conclusie dragen dat het vertrouwensbeginsel niet is geschonden.

De rechter heeft op pagina 7 overwogen dat de Minister met het oog op onderzoek appellanten heeft verzocht om toezending van de originele documenten. Volgens de rechtbank was er door de Minister aldus reeds twijfel geuit over de documenten. Allereerst stellen appellanten vast dat dit voorbeeld echter ziet op de situatie na de al aangehaalde uitspraak van 29 oktober 2003. Dat sprake is van twijfel, is door de Minister voorts slechts aangevoerd ter rechtvaardiging van het feit dat zij de authenticiteit van de documenten alsnog zou mogen laten onderzoeken, niet voor het feit dat het onderzoek na de vergunningverlening plaatsvond. Zie dit beroepschrift pagina 5, laatste alinea. Appellanten verwijzen voor hun standpunt daaromtrent naar de inhoud van grief 1 waarin uitgelegd wordt waarom zij ervan mochten uitgaan dat het onderzoek niet gericht was op de authenticiteit van de documenten.

Dat de rechter wijst op de reeds geuite twijfel, lijkt te maken hebben met het vertrouwen dat appellanten mochten stellen in de verleende verblijfsvergunningen. Volgens de rechter had dat vertrouwen niet zo groot mogen zijn, want de Minister had door het aanvragen van onderzoek reeds twijfel geuit. Dit kan echter niet gelden als contra-indicatie voor het beroep op het vertrouwensbeginsel. Voor de stelling dat geen schending van het vertrouwensbeginsel plaatsvindt doordat het bestuurorgaan onderzoek verricht na de vergunningverlening, moeten objectieve

redenen aanwezig zijn. De door de rechtbank genoemde feiten dat de Minister twijfel had over de juistheid van de documenten, en deswege een onderzoek had aangevraagd bij Buitenlandse Zaken, kunnen geenszins worden aangemerkt als objectieve reden. Het hoort nu eenmaal bij de taken van de Minister om overlegde documenten te onderzoeken. Terzake wordt bijvoorbeeld verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Leeuwarden van 12 juli 2004 (productie 3), waaruit volgt dat naar de mate waarin het asielrelaas met documenten wordt onderbouwt de onderzoeksverplichting in diepgang behoort toe te nemen. Het is niet juist dat met het aanvragen van onderzoek reeds een punt van twijfel wordt aangedragen aan de documenten. Dat is een stelling die appellanten niet delen. Verder betekent het feit dat onderzoek wordt aangevraagd niet dat de betrokkene er in het algemeen rekening mee moet houden dat onderzoek plaatsvindt na de vergunningverlening.

De rechter geeft als volgend argument dat de Minister nimmer aangegeven heeft dat het onderzoek afgebroken is en dat de Minister op 19 februari zelfs aangegeven heeft dat het onderzoek niet afgerond was. Appellanten zijn van mening met verwijzing naar bovenstaande dat zij ervan mocht uitgaan dat het onderzoek was afgerond of dat er van nader onderzoek werd afgezien. Dat verweerder op 19 februari aangeeft dat het onderzoek nog gaande is kan onmogelijk als tegenargument worden gebruikt voor de stelling dat appellanten door de beschikking ervan mochten uitgaan dat er daadwerkelijk zonder voorbehoud asiel verleend was. De beschikking is immers vóór 19 februari uitgebracht.

De als derde genoemde omstandigheid dat appellanten op 22 maart 2004 hebben verzocht om het onderzoek af te breken, heeft eveneens betrekking op iets wat in de tijd na de verleende vergunningen gelegen is, zodat het geen invloed mag hebben op de vraag of appellanten er op moment van vergunningverlening vanuit mochten gaan dat geen onderzoek meer plaatsvond.

De rechter concludeert vervolgens dat appellanten er, zonder nadere verificatie, niet zonder meer vanuit hadden kunnen gaan dat het onderzoek, dat inmiddels in gang was gezet, zou worden afgebroken. Appellanten betwisten dit, gelet op bovenstaande. Appellanten willen verder graag benadrukken dat zij in hun geschriften niet enkel en alleen gesproken hebben over het stopzetten van onderzoek. Zij gingen er vanuit dat ten tijde van vergunningverlening het onderzoek afgerond was, of dat van verder onderzoek werd afgezien. Daarbij betwijfelen appellanten of zij een soort van verificatieplicht hebben. Gezien het bovenstaande mocht zij er immers vanuit gaan dat zonder enig voorbehoud voor drie jaar politiek asiel was verleend.

Appellanten concluderen dan ook dat de rechtbank had moeten erkennen dat de Minister door haar handelwijze het vertrouwensbeginsel geschonden heeft.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

(pagina 8 en 9)

Ten tweede ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of de door eiser in het geding gebrachte informatie voldoende concrete aanknopingspunten biedt om aan de resultaten van het individueel ambtsbericht te twijfelen. (..)

De rechtbank is anders dan eisers niet van oordeel dat de inhoud van het ambtsbericht niet op waarde kan worden beoordeeld, doordat geen kennis genomen kan worden van bladzijde 1 van het individueel ambtsbericht. Daartoe is het volgende redengevend.

Eisers hebben aangevoerd dat zij verwachten dat de vertrouwenspersoon waar BuiZa gebruik van maakt een advocaat zal zijn en als zodanig niet onafhankelijk van de Iraanse overheid opereert. De vertrouwenspersoon is in dat geval, zo stellen zij, bij voorbaat geen objectieve persoon en kan daarom in dat geval geen waarde worden gehecht aan de onderzoeksresultaten.

De rechtbank is van oordeel dat deze enkele algemene stelling onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan de inhoud van het algemeen ambtsbericht te twijfelen. Het enkele plaatsen van kritische kanttekeningen bij het onderzoek is onvoldoende. De rechtbank is van oordeel dat de REK-check van 8 maart 2004 voldoende waarborgen biedt voor de beoordeling van de zorgvuldigheid van de selectie van de vertrouwenspersoon.

Met betrekking tot de identiteit en de hoedanigheid van de (vertrouwens)personen verwijst de rechtbank voorts naar een uitspraak van de ABRS van 14 mei 2004 (200400291/1), waarin is geoordeeld dat de identiteit en hoedanigheid van de (vertrouwens)personen niet hoeven vast te staan om te oordelen dat de conclusies in het ambtsbericht onpartijdig, objectief dan wel inzichtelijk zijn. De vertrouwenspersoon heeft slechts informatie vergaard en is niet de bron van informatie. Dat er bovendien gebruik is gemaakt van één vertrouwenspersoon leidt evenmin tot een ander oordeel.

Daarnaast spreekt de inhoud van het onderzoek, onafhankelijk van welke persoon het onderzoek ook mag hebben verricht, op punten voor zich, dan wil zeggen is inhoudelijk logisch en inzichtelijk. Deze punten zijn voorts reeds voldoende om ernstig aan de echtheid van de door eisers overgelegde en beoordeelde stukken te twijfelen.

Gelet op de betrokken belangen is de rechtbank van oordeel dat het onthouden van bladzijde 1 van het individueel ambtsbericht niet tot gevolg dient te hebben dat het gehele ambtsbericht buiten beschouwing wordt gelaten. De rechtbank zal de inhoud daarvan dan ook bij haar beoordeling betrekken.

De rapportages die eisers als contra-expertises hebben overgelegd hebben alleen betrekking op het feit dat in Iran verschillende documenten worden afgegeven en dat er daar geen sprake is van één en dezelfde opmaak van een bepaald document. De rechtbank merkt op dat dit in casu niet aan de orde is. Het onderzoek naar aanleiding waarvan het individueel ambtsbericht is opgesteld is gelet op de onderliggende stukken, veel dieper gegaan. . . . (enz.)

Toelichting:

Appellanten hebben ter bestrijding van de inhoud van het ambtsbericht veel stukken overgelegd. De rechtbank heeft bepaald dat sprake is van het “enkele plaatsen van kritische kanttekeningen”

Appellanten willen benadrukken dat zij een omvangrijk onderzoek hebben gestart. Daarbij is onder meer gebruik gemaakt van contra-expertises, het onderzoek van de KMAR, correspondentie van de heer Bogaers met het Ministerie van Buitenlandse Zaken over het ontbreken van Rule of Law in Iran en zijn correspondentie met de Iraanse ambassade te Den Haag, talrijke rechterlijke uitspraken en van rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch. Met overwegingen “De rapportages die eisers als contra expertise hebben overgelegd...” en andere op pagina 9 van de uitspraak doet de rechter volstrekt geen recht aan al deze onderzoeksresultaten.

- ambtsberichten van het Duitse Ministerie van Buitenlandse Zaken
- rapportages van Human Rights Watch en Amnesty International
- correspondentie tussen drs. Bogaers en het Ministerie van Buitenlandse Zaken
- het rapport van de Nationale Ombudsman van 18 augustus 1998, Nr. 98/350, met een kritisch onderzoek naar de wijze van totstandkoming en gebruik van individuele ambtsberichten in asielzaken
- het rapport van de KMAR van 8 juli 2003
- rechterlijke uitspraken waarin bepaald dat op grond van de door de vreemdeling overgelegde informatie niet kan worden uitgegaan van een individueel ambtsbericht over de authenticiteit van Iraanse documenten

In de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht is door het Ministerie van Buitenlandse Zaken aangegeven dat bij authenticiteitsonderzoek van gerechtelijke documenten het in Iran in het merendeel van de gevallen niet mogelijk is om rechtstreeks de instantie te raadplegen die het document zou hebben afgegeven. Daaruit is door appellanten geconcludeerd dat een onderzoek door het Ministerie van Buitenlandse Zaken naar documenten uit Iran niet op basis van verificatie plaatsvindt, maar op basis van de vorm en inhoud daarvan. Appellanten hebben gesteld dat deze werkwijze in samenhang met de omstandigheid dat gerechtelijke documenten in Iran niet aan rechtstatelijke voorschriften hoeven te voldoen, consequenties heeft voor de waarde die moet worden gehecht aan het uitgebrachte individuele ambtsbericht. De vraag is gerechtvaardigd of het dusdanig betwijfeld individueel ambtsbericht een zelfstandige grond zou mogen vormen voor de intrekking van hun verblijfsvergunningen, of alleen in samenhang met andere omstandigheden. Door over deze materie nader advies aan het vragen aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken gaf de Minister zelf te kennen het individueel ambtsbericht niet zonder meer aan haar beslissingen ten grondslag te kunnen leggen.

Door de beslismedewerker is ook de contra-expertise van de heer
Buitenlandse Zaken toegezonden. De contra-expertise van de heer
december 2004 aan het Ministerie nagezonden.

aan het Ministerie van
is bij brief van 23

Door de beslismedewerker is ook de contra-expertise van de heer _____ aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken toegezonden. De contra-expertise van de heer _____ is bij brief van 23 december 2004 aan het Ministerie nagezonden.

Bij brief van 26 januari 2005 aan de Minister heeft het Ministerie van Buitenlandse Zaken (terecht) gesteld dat zij niet pleegt te corresponderen over de inhoud van een individueel ambtsbericht. Bovendien, zo stelt het Ministerie, treedt zij aldus indirect of direct, in de beoordeling van de REK check, of in de kwestie of de stellingen van een asielzoeker concrete aanknopingspunten opleveren om te twijfelen aan de juistheid van (de totstandkoming van) het IAB. Dat is een bevoegdheid uitsluitend van de IND althans de vreemdelingenrechter. Het Ministerie stelt tot slot dat wanneer de IND aanvullend onderzoek noodzakelijk acht, zij dat op de gebruikelijke wijze dient aan te geven. Dit is dan een verzoek om een nieuw of aanvullend individueel ambtsbericht. Dit verzoek dit een specifieke, duidelijk omschreven vraagstelling te bevatten. Hierbij wordt verwezen naar uw uitspraak van 5 december 2001, nr. 200104326/1, waaruit volgt dat het bestuursorgaan, bijvoorbeeld, een onderzoek kon aanvragen naar een uitgevoerde contra-expertise.

In onderhavige zaak heeft de Minister evenwel geen nieuw of aanvullend onderzoek aangevraagd, maar het erbij gelaten en de verblijfsvergunningen ingetrokken met argumenten waaruit zou volgen dat de door appellanten overgelegde stukken geen afbreuk doen aan de conclusies van het individueel ambtsbericht. Dit zijn echter geen sterke argumenten, en bovendien weinig overtuigend, gelet op de hierboven aangehaalde correspondentie met Buitenlandse Zaken. Appellanten zijn hier dan ook tegen opgekomen. Hun argumenten zijn vervolgens verweerder niet weerlegd. De Minister had de vergunning niet mogen intrekken. De enige juiste beslissing had moeten zijn dat de Minister op de voorgeschreven wijze nader onderzoek had aangevraagd.

Door hieraan geheel voorbij te gaan en te stellen dat de REK check voldoende waarborgen biedt, miskent de rechtbank dat er op basis van de door appellanten overgelegde stukken concrete aanwijzingen zijn voor twijfel aan de inhoud van het individueel ambtsbericht en dat de Minister niet de juiste stappen heeft ondernomen om dit nader te onderzoeken. Nogmaals verwijzen appellanten naar de in het beroepsschrift (pagina 12) aangehaalde uitspraken van de rechtbank Den Bosch en Maastricht: Wanneer een ambtsbericht en een tegenonderzoek van de vreemdeling

diametraal tegenover elkaar staat, is het enkele verwijzen naar de REK check niet voldoende, en mag de Minister niet zonder nader onderzoek dan wel nadere motivering de uitkomsten van het individueel ambtsbericht aan haar besluit ten grondslag leggen.

In dit verband willen appellanten ook verwijzen naar de recente uitspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens van 11 januari 2007 inzake (JV 2007/30). Het Hof heeft in r.o. 136 bepaald dat bij de beoordeling of de vreemdeling een beroep kan doen op artikel 3 EVRM, een beoordeling dient plaats te vinden op basis van al het aanwezige materiaal, in het bijzonder wanneer de vreemdeling aantoont dat sprake is van “reasonable grounds” voor twijfel aan de informatie waarop de Staat haar beslissing heeft gebaseerd. In de zaak betreft dat algemene ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over de situatie in Somalië. Omdat individuele ambtsberichten volgens uw vaste jurisprudentie gelijk als algemene ambtsberichten dienen te worden beschouwd als een deskundigenbericht, achten appellanten deze overwegingen ook op onderhavige zaak van toepassing. Naar oordeel van appellanten is – gelet op bovenstaande – evident sprake van “reasonable doubts”. Appellanten zijn van oordeel dat de uitspraak met zich meebrengt dat het de Minister in een dergelijk geval niet vrijstaat haar beslissing te handhaven uitgaande van de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht, maar op dat moment – bij het ontstaan van twijfel – had moeten overgaan tot nader onderzoek.

In de noot onder de uitspraak in JV 2001/30 is overwogen over de consequenties van de uitspraak voor de toetsing van algemene ambtsberichten:

Ten minste komt dit erop neer dat veel eerder dan voorheen aangenomen moet worden dat er twijfel bestaat aan de juistheid of volledigheid van Nederlandse ambtsberichten, in welk geval de asielzoeker zich grondig rekenschap moet geven van de aangevoerde concurrerende landeninformatie.

Appellanten concluderen op grond van bovenstaande dat hetzelfde uitgangspunt dient te gelden wanneer sprake is van een individueel ambtsbericht.

Appellanten bestrijden overigens de argumenten die in de uitspraak worden gegeven waarom reeds zonder meer duidelijk zou zijn dat het individueel ambtsbericht stand kan houden.

In de eerste plaats heeft de rechtbank heeft overwogen dat de identiteit en hoedanigheid van de vertrouwenspersoon niet uit de stukken hoeft te blijken, onder verwijzing naar uw uitspraak van 14 mei 2004. Blijkens bij de zienswijze overgelegde informatie uit het rapport van de Nationale Ombudsman van 18 augustus 1998 (98/350), is de werkwijze van vertrouwenspersonen in Iran echter wezenlijk anders dan van de vertrouwenspersoon in Armenië, de zaak waarover u oordeelde bij uitspraak van 14 mei 2004. In die zaak is de taak van de vertrouwenspersoon vooral het vergaren van informatie. Ook uit het onderzoeksverslag (pagina 1.) blijkt duidelijk dat de inbreng van de vertrouwenspersoon te Teheran een heel andere is: “De door betrokken overlegde documenten zijn aan een vertrouwenspersoon voorgelegd die deze in het bijzijn van de opsteller van dit verslag op authenticiteit heeft onderzocht.” De invloed van de vertrouwenspersoon is dus groot!

De rechtbank heeft op 6 maart 2006 geoordeeld dat zij geen uitspraak kan doen zonder kennisname van de onderliggende stukken, gelet op hetgeen door appellanten is aangevoerd. Dan is het van belang dat de rechter het nodige kan vaststellen om te controleren of de conclusies in het ambtsbericht inzichtelijk, maar ook onpartijdig en objectief zijn. Voor dit laatste is – gelet op de werkwijze van vertrouwenspersonen in Iran – ook van belang om inzicht te krijgen de hoedanigheid van deze vertrouwenspersoon. Bij tussenuitspraak van 22 maart 2006 had een andere kamer van de rechtbank reeds bepaald dat van de informatie hierover in de onderliggende stukken van het ambtsbericht niet vallen onder de noodzaak van geheimhouding. Appellanten hebben aan verweerder en aan de rechter verzocht om hiervan kennis te mogen nemen, hetgeen door zowel verweerder als de rechter niet gehonoreerd werd. De rechter had moeten inzien dat dit, gezien hetgeen door appellanten over de vertrouwenspersoon was gesteld, van belang was voor hun bewijsvoering.

De rechter oordeelt in de tweede plaats: *"Dat er bovendien geen gebruik is gemaakt van één vertrouwenspersoon leidt evenmin tot een ander oordeel."* De Nationale Ombudsman heeft in haar rapport van 18 augustus 1998 (98/350) over individuele ambtsberichten echter als aanbeveling gegeven dat het onderzoek naar de authenticiteit van documenten door twee vertrouwenspersonen dient te worden uitgevoerd. Het persbericht van 1998 kopte indertijd "Kwaliteit individuele ambtsberichten in asielzaken onvoldoende gewaarborgd". De NO heeft een aantal aanbevelingen gedaan (kwaliteitseisen). Deze aanbevelingen zijn overgenomen door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verwezen wordt in dit kader ook naar de brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 28 juni 2001 aan drs. Bogaers, overlegd aan de IND, waarin is vermeld dat in Iran wordt gewerkt met twee vertrouwenspersonen die onafhankelijk van elkaar een oordeel geven over de authenticiteit van documenten. Niet in te zien hoe de rechtbank tot het oordeel komt dat hieraan in onderhavige zaak kan worden voorbijgegaan. Op geen enkele wijze is inzichtelijk gemaakt op welke gronden de rechter van oordeel is dat kan worden afgeweken van de aanbeveling van de Nationale Ombudsman dat met twee vertrouwenspersonen moet worden gewerkt.

Dat het onderzoek van het Ministerie Buitenlandse Zaken aan dergelijke hoge kwaliteitseisen dient te voldoen is juist nog bijzonder actueel. Recent (5 februari 2007) heeft de Nationale Ombudsman besloten om opnieuw een groot onderzoek te starten naar de kwaliteit van individuele ambtsberichten. Op haar website staat dat de kwaliteit van een individueel ambtsbericht boven iedere twijfel verheven moet zijn.

De overweging op pagina 9 van de uitspraak dat het onderzoek op punten inhoudelijk logisch inzichtelijk is (pagina 9), kan evenmin een basis zijn om de zaak af te doen. "Inhoudelijk inzichtelijk" of "logisch" is wat anders dan dat iets juist ("waar") is.

Op pagina 9 van de uitspraak beargumenteert de rechtbank dat het onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dieper gaat dan het onderzoek van appellanten. De contra-expertises zouden alleen betrekking hebben op de verscheidenheid van documenten in Iran en dat er daar geen sprake is van één en dezelfde opmaak van een document. Dit is geen juiste waardering van de inhoud van de door appellanten overgelegde stukken over verscheidenheid van documenten in Iran, verwezen wordt naar bovenstaande waaruit bleek dat de Minister naar aanleiding van deze informatie nader

advies heeft aangevraagd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het is evenmin een juiste waardering van de contra-expertises. De contra-expertises bevatten geen algemene informatie over documenten in Iran, maar een deskundigenoordeel over de authenticiteit specifiek van de door appellanten overgelegde documenten. De verklaringen van de heer _____ en de heer _____ voldoen verder aan de eisen die aan een contra-expertise kunnen worden gesteld. Zo bevatten zij een datum en zijn afgegeven door een te identificeren deskundige. De rechter heeft hun deskundigheid niet betwist. Er is daarom geen aanleiding om aan te nemen dat _____ en _____ geen zorgvuldig onderzoek gedaan hebben, dan wel dat hun onderzoek te beperkt zou zijn. Op grond van deze omstandigheden heeft de rechtbank niet kunnen stellen dat de contra-expertises geen afbreuk kunnen doen aan de conclusies uit het individueel ambtsbericht.

Appellanten hebben de indruk dat het gestelde verschil ingegeven is door een verschil in uitgebreidheid tussen de onderliggende stukken bij het individueel ambtsbericht en de verklaringen van _____ en _____ en het rapport van de KMAR. Daaraan zouden niet echter grote consequenties verbonden mogen worden. Nu duidelijk is dat de deskundigheid van de genoemde onderzoekers niet betwist is, en evenmin betwist is dat de rapportages niet inhoudelijk logisch inzichtelijk zouden zijn, valt niet in te zien dat hieraan geen waarde wordt toegekend.

In dit verband wensen appellanten nog op te merken dat zij bij brief van 25 juni 2004 de IND hebben gevraagd of er personen of instellingen bij de IND bekend zijn, waar zij een contra-expertise kunnen laten uitvoeren. De IND-beslisambtenaar heeft hierover contact opgenomen met het Bureau Land en Taal van de IND. Er bleken geen instelling of personen bij de IND bekend te zijn die dergelijk onderzoek uitvoeren. Wel kon de IND ons verwijzen naar Vluchtelingenwerk, de heer Salet en de Stichting Rechtsbijstand Asiel (zie telefoonnotitie, dossierstuk 58). Via Vluchtelingenwerk waren de gegevens te achterhalen van de heer _____ en de heer _____. Hun rapportages hebben er uiteindelijk mede voor gezorgd dat er bij verweerder gereede twijfel is ontstaan over de uitkomsten van het individueel ambtsbericht.

Grief 4:

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

(pagina 5, weergave standpunt appellanten)

“Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom er geen verband zou zijn tussen de gevangenschap van broer en het relaas van eisers. In de overgelegde documenten staat, anders dan verweerder stelt, wel degelijk vermeld wat de beschuldiging is. Eisers hebben nog naar voren gebracht dat hun broer die is verdwenen na de studentenopstand van 1999, zich in de gevangenis bevindt. Ter onderbouwing hiervan zijn verschillende stukken overgelegd, waaronder een verlofaanvraag van deze broer.”

(pagina 9)

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid de aan eisers verleende verblijfsvergunningen asiel mogen intrekken. Hetgeen eisers voor het overige hebben aangevoerd behoeft derhalve geen besperking meer.

Appellanten hebben aanvullend aan de zienswijze een document overgelegd waaruit blijkt dat de broer van appellanten 1 en 3, gedetineerd is in de gevangenis te in verband met de studentendemonstraties van 10 juli 1999:

- verzoek om overplaatsing van 1 januari 2004
- verzoek om verlof voor familiebezoek van 10 januari 2004
- verzoek om familiebezoek te mogen ontvangen, na afwijzing verlof, van 3 mei 2004

Het zijn documenten die appellanten – gelet op de datering – niet eerder hebben kunnen overleggen. Dat brengt een bepaalde zorgvuldige beoordeling met zich mee. De Minister moet beoordelen of de documenten op voorhand kunnen afdoen aan het eerdere besluit. Appellanten zijn van oordeel dat geen zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden.

In de beschikkingen van 22 maart 2005 is overwogen dat uit de documenten niet blijkt waarom gevangen zit. Dit is vergelijkbaar aan de argumenten op grond waarvan in de beschikkingen van 11 juli 2003 is geconcludeerd dat de documenten van appellanten geen afbreuk doen aan het besluit op de eerste asielaanvraag. In uw uitspraak van 29 oktober 2003 is bepaald dat op voorhand niet is uitgesloten dat die documenten te maken hebben met hun gestelde betrokkenheid bij de

betrokkenheid bij de studentendemonstraties. Er staat namelijk op het document van 10 januari 2004: "Soort beschuldiging: arrestatie op de campus van de universiteit"

In de beschikking is voorts overwogen dat niet blijkt van enig verband tussen de gevangenschap van de broer en het relaas van appellanten. Dit is echter niet te herleiden tot het standpunt van de Minister in de eerste procedure. Appellanten 1 en 3 hadden in de eerste procedure gesteld dat zij vermoeden dat de autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van hun deelname aan de studentendemonstratie van 10 juli 1999 via hun broer die zij tijdens de demonstratie uit het oog zijn verloren. De Minister heeft zich naar aanleiding hiervan op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is hoe de autoriteiten op de hoogte zouden zijn geraakt van hun deelname aan de demonstratie. De gestelde arrestatie van hun broer is niet aangetoond. Zie verweerschrift van 26 juli 2002. In de uitspraak van 26 juli 2002 nam de voorzieningenrechter te Maastricht over dat het niet aannemelijk is gemaakt dat is gedetineerd:

"Het is naar het oordeel van de van de voorzieningenrechter ongeloofwaardig dat is gearresteerd door de autoriteiten. De stelling dat gearresteerd zou zijn is met geen enkel document onderbouwd en is naar het oordeel van de voorzieningenrechter veeleer gebaseerd op een subjectieve vrees. Deze, niet onbegrijpelijke vrees is niettemin onvoldoende om vluchtelingenschap aan te nemen."

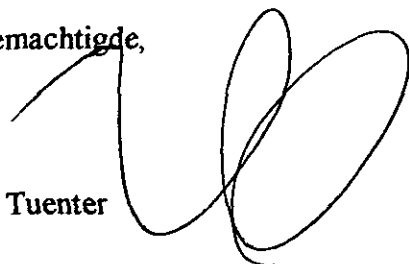
Appellanten menen thans wel te kunnen aantonen dat hun broer is gedetineerd. Niet kan op voorhand worden gezegd dat dit niet kan leiden tot een ander oordeel.

REDENEN voor appellanten om zich te wenden tot u met het verzoek de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Almelo, van 12 februari 2007 te vernietigen, met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Apeldoorn, 9 maart 2007

Gemachtigde,

G. Tuenten

CC: verweerder